

HAY, CHỈ LÀ GIẤC MƠ THÔI!...

(Tâm Bút)

*...Hay chỉ là giấc mơ thôi
Nghe tình đang chết trong tôi
Cho lòng tiếc nuối, xót thương suốt đời...
(Thơ Thanh Tâm Tuyền, nhạc Phạm Đình Chương).*

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 5/2/1976.**

(Mồng 6 Tết Bính Thìn).

Đã mười ngày xa cách. Có nhiều lúc tôi buồn bã quá mà chẳng thể tìm ra nguyên nhân đích đáng. Một lần nói cùng Nguyễn, ngày nào gom góp xong tất cả các tập nhật ký viết trong mười năm cũ, tôi sẽ tự tử.

Hôm nay, điều đó đã hoàn tất. Và thật, đầu chưa tự tử, tôi vẫn nghe như có một mối buồn chán vô cùng len lỏi vào tim.

Nguyễn ạ, sao Nguyễn lâu về cùng Mẫn? Nguyễn có nghĩ rằng Mẫn bỏ đi rất dễ dàng, chẳng với lý do nào, mà chỉ vì đã quen võ về ý nghĩ mình như thế?

Hoặc, cũng bởi Mẫn muốn tránh trước cho cả Mẫn lẫn Nguyễn nổi nát tan trong một lần cách chia thật sự.

“Thà ta phụ người hơn để người phụ ta”, Mẫn là như thế Nguyễn ạ.

*

* *

Lúc 5 giờ chiều, tôi chợt xúc động vô cùng khi lại thấy bên kia đường, nơi cái góc quen thuộc, tự hồi nào Nguyễn đã đứng đó! Và rồi trong căn nhà gạch đỏ, ngồi đối diện nhau, giữa cái đầu tôi chỉ xoáy xoáy nổi muốn được hôn ghi lên đôi môi Nguyễn. Lại một điều, trong lần gặp gỡ này, tôi nghe vui mừng thật sự, khác hẳn cá chất hững hờ quen thuộc trong tôi.

Chúng tôi đưa nhau đến quán rượu trên đường Hiền Vương, uống chai Huỳnh Ôn chàng đem về từ Dalat.

Nguyễn giữ bàn tay tôi trong tay chàng suốt buổi, rất nhiều lúc nhìn sững vào tôi, đôi mắt đăm đăm, vẻ xúc động đến dường khó hiểu. Xong, mở túi xách, lôi ra một trái quýt, bóc từng múi đưa lên môi tôi, điệu vồ về âu yếm:

“Măn ăn đi! Đây là trái quýt bà Nội Trần Sa bỏ theo trong sắc Nguyễn, Nguyễn để dành đem về bóc cho Măn ăn.”
Cử chỉ và lời nói chàng dịu dàng đến nỗi khiến tôi gần như muốn bật khóc.

Đưa tôi về, nơi một góc vắng trên đường Yên Đổ, Nguyễn bỗng ghì vai tôi, xoay người lại, cúi hôn lên đôi môi, cuồng nhiệt. Mùi rượu từ miệng chàng toát ra thơm ngát. Toàn thân rung động, tôi hôn trả lại chàng, nụ hôn đam mê trong đời ít khi tôi có được. Giữa tâm hồn nghe dậy lên vừa một nỗi đau bén nhọn, lẫn cả niềm ngất ngây hạnh phúc. Hơi thở chàng dồn dập, đôi môi tham lam lướt suốt khuôn mặt tôi.

Cơn đấm đuổi qua đi, Nguyễn trở lại dáng vẻ trầm tư như ban tối. Trước ngõ nhà tôi, chàng hỏi nhỏ:

“Măn có còn yêu Nguyễn? Sao trông Măn buồn vậy?”

Tôi cười héo hắt:

“Buồn, vì kiếp này Măn nợ Nguyễn nhiều ân tình quá, trả không thể nào cho hết. Đành hẹn Nguyễn trả tiếp ở kiếp sau.”

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 7/2/1976.**

Đã mấy ngày rồi quay cuồng điên đảo quá nên chẳng ghi được gì vào Nhật ký. Đêm nay nằm ôn chuyện cũ, bật dậy ngồi viết vào quyển truyện của Trần Sa ngay.

Lúc ban tối, Lâm Đồng, cô học trò violon, tìm đến thăm, kể cho tôi nghe về cuộc gặp gỡ tại Dalat giữa nàng và người đàn ông năm cũ vài ngày trước đó. Những lời kể đã xoáy mạnh vào hồn tôi những vết cào đau đớn. (Chắc rồi sẽ đi đến tận tử vì những chuyện như thế này thôi.)

Tôi khó thể ghi ra cho trọn nỗi chán nản ghê gớm của mình hiện tại. Chỉ cảm nhận rằng, trong đời, tôi được hai người đàn ông nồng nàn yêu dấu, nhưng cả hai, chẳng ai có đủ khả năng len lỏi vào tận sâu trong từng kẽ hở của những buồn phiền giữa trái tim tôi. Chẳng ai làm khuấy khóa, kéo tôi lại đứng lúc trên cái vực thăm chênh vênh đầy những dầy vò điên đảo.

Người đàn ông năm xưa đang ở Dalat, có gia đình, địa vị âm nhạc xứng đáng trong chế độ Cộng Sản. Nguyễn rồi sẽ có cả một tương lai sáng sủa, vợ con đầm ấm, cũng ngay trên vùng đất lạnh kia. Còn tôi? Không thể nào nắm chắc được cái ngày mai của mình ra sao. Nghe như rơi hồng hoàn toàn xuống một cái hố sâu không đáy.

Hai người đàn ông tạo nên trong cuộc đời tôi hai mối tình tuyệt diệu sao lại là những con người dừng đứng bỏ tôi lại với những muện phiền chồng chất?

Lạ một điều, hình ảnh người đàn ông năm xưa cứ chờn vờn trước mắt với nhiều cái cười giấu cợt. Tâm tư ngẫu đục, tôi tự hỏi: “*Có bao giờ anh nghĩ lại tôi với chút gì êm ái sau khi tôi đã già từ Dalat?*” Canh bài định mệnh cuối

tháng 3, 1975 tôi từng thua một trận thất điên bát đảo. Nhưng phải đợi đến những lúc tuyệt vọng thế này mới buông tay mà nhận *“tôi đã tự phá sản tâm hồn mình một cách thảm thương.”*

Nỗi đau khổ của Tì Bà Nữ chính ở chỗ *“nhớ nhung hoài vọng một thời vàng son ở kinh đô”* chứ không phải *“khởi đi từ cuộc sống an lành bên anh chồng lái buôn giàu có”*. Nỗi đau khổ lớn nhất của tôi là *“không bao giờ còn được dịp sống thỏa thích cho cái đam mê âm nhạc dưới chế độ Cộng Sản hiện nay.”* Những điều này, làm sao có thể tỏ bày cho ai rõ?

Đạo về sau, những chiều bên Nguyễn, tôi thường bị rơi vào trạng thái lặng im thật khó hiểu. Ngẫm suy nhiều lúc, một điều quan trọng hiện ra trong óc: *“Cái khả năng say mê cuộc đời đã không còn tồn tại; khả năng suy nghĩ hay rung động hầu như cũng biến mất trọn kể từ ngày Cộng Sản cưỡng chiếm Miền Nam, tôi bỏ Dalat ra đi, đầu tháng 5/1975.”*

Thêm một lẽ quan trọng khác ngày đêm tôi nghiền ngẫm: *“Điều suốt đời tôi đi tìm không phải là Tình Yêu hay bất cứ thứ gì khác, mà chính là Nghệ Thuật.”*

Năm xưa, từ âm nhạc, tôi đi vào đời người đàn ông ấy. Giã từ anh, cũng chỉ *“âm nhạc bị mất đi”* mới dự phần chính yếu là nguyên nhân làm tan vỡ tấm tình tôi. Cái đam mê đó, bây giờ, thời gian yêu Nguyễn, rõ ràng là không có đất thở. Hiện tại này, tôi sống lêu bêu, trong tay không còn âm nhạc làm tựa điểm vững chắc. Tất cả mọi sinh hoạt nghệ thuật của chế độ cũ đều bị Việt Cộng bóp chết. Một nhạc sĩ Miền Nam như tôi nếu muốn xin vào làm việc trong các cơ quan văn nghệ Cộng Sản, không phải dễ. Ba đứa em gái bị buộc phải rời trường Nhạc. Truyền thống âm nhạc của gia đình bị bật tung gốc rễ. Đây là điều dày vò tôi hơn hết, đêm lại qua đêm.

Cuộc chuyện trò với Lâm Đồng đã đem cho tôi một kết quả vô cùng kỳ quái. Tôi chỉ muốn khóc. Loay hoay không biết làm gì để xoa dịu sự bất ổn trong nội tâm sâu kín. Dù là đang yêu Nguyễn, đang hít thở cái không khí yêu đương hằng ngày trong ánh mắt nụ cười Nguyễn, nhưng sao vẫn nghe lòng buồn kỳ lạ. Đêm qua, tôi đưa tặng chàng quyền nhật ký viết trong quãng đời với anh Ngọc. Tôi không muốn giữ nó nữa, ít ra trong lúc này tâm tư khủng hoảng trầm trọng...

Cũng hôm qua trong công viên quen thuộc, tôi tâm sự với Nguyễn:

“Trong Mãn đồn nén nhiều thứ, đúng hơn là những mặc cảm. Mãn tự thấy mình thừa thãi như một loại ký sinh trùng sống bám vào kẻ khác. Mỗi ngày, nhìn ba đứa em gái rực rỡ hăng nồng cái thời ngày trước của mình, Mãn buồn lắm. Mãn muốn bỏ đi thật xa, nhưng làm sao được? Bây giờ đâu phải ngày xưa để mình có thể tự do hành xử mọi điều mình muốn. Thật, Mãn mất hết tất cả nghị lực tái tạo một tương lai nào khác. Vì vậy, rất nhiều khi, tư tưởng chết biến thành như một người bạn thiết, một phương tiện giải thoát mọi đau khổ cho Mãn.”

Lố bịch quá! Nhưng gần như tôi muốn khóc khi nói ra với Nguyễn những điều ấy. Càng muốn khóc hơn khi không thể nào tin được rằng chàng hiểu rõ những nỗi chi ly điên loạn trong từng hốc nhỏ tâm tư tôi.

Và sáng nay, ý nghĩ mình thừa thải quá trong gia đình cũng được phô bày với Nguyễn. Tôi nói “*không muốn ăn cơm ở nhà Bà Ngoại nữa*”, nói đến “*sự ra đi để giết chết cái mặc cảm kia*”...

Càng ngày tôi càng nói nhiều hơn với chàng những nỗi loạn cuồng trong nội tâm sâu kín.

Lâm Đồng kể:

“Anh Ngọc nói với em, chị là người rất tài hoa nhưng tâm hồn điên đảo quá!”

Một đêm kỳ quái! Tôi ngồi trước bàn viết, đầu gục xuống, hai tay luồn trong tóc, xoắn lại thật xiết. Một màn đen khủng khiếp bao trùm trước mặt. Cái màn đen tuyệt vọng theo một tương lai tối mò xa thẳm.

Điều muốn ghi vào đây chính là những sụp đổ trong tôi trước một xã hội đã biến thể đến tận cùng góc rẽ. Con người trở nên nhỏ bé dưới một sức mạnh đè ép không thể cưỡng. Mọi cơ cấu cũ bị đảo lộn, từ gia đình cho đến cuộc sống chung quanh. Trên hết, chế độ Kinh Tế Mới đã là một trong những điều lớn lao đẩy tâm hồn tôi vào chỗ hoàn toàn suy sụp.

Tôi thấy mình có trách nhiệm với gia đình trước mọi thứ xa lạ như vậy. Lần đầu tiên trong đời, tôi mới cảm nhận được sự hoang mang theo một ngày mai vô định cho các người thân và cho cả chính cá nhân.

Sự việc cùng Nguyễn mỗi chiều đi uống rượu chỉ là một hình thức để tôi chạy trốn những dằn vặt không lối thoát. Tuy nhiên, điều chua chát khó lòng phủ nhận, tình yêu, dẫu lớn lao tuyệt mỹ đến đâu cũng không đủ sức giải hóa những nỗi niềm càng lúc càng thêm dày đặc trong tôi.

Hay có phải tôi không thật lòng yêu Nguyễn? Với điểm này, câu trả lời dứt khoát là “không đúng”. Tôi yêu Nguyễn. Giai đoạn hiện tại, Nguyễn là người chiếm hữu được trái tim tôi duy nhất. Nhưng, như một lần đã nói cùng chàng, “*Tình yêu chúng tôi không có điều kiện dinh dưỡng để tồn tại*”.

Chẳng riêng gia đình là mối ngăn chận lớn, lại còn xã hội cũng dự phần không nhỏ. Từ kinh nghiệm đau thương dẫn đi trong cuộc tình tan vỡ tháng 4/1975 với người đàn ông năm cũ, sang cuộc tình với Nguyễn, đã cho tôi cái nhận thức xác đáng rằng, hơn cả gia đình, môi trường xã hội mới chính làm tan nát mọi nỗi hân hoan từ tình yêu mang lại trong tôi.

Tôi vốn ít ngủ. Những đêm nay lại thường tỉnh giấc giữa khuya. Ý nghĩ vây chụp đầu óc tức thì chỉ là nỗi kinh hãi vì một ngày mai vô cùng đen tối. Trong tôi có một cảm tưởng trầm trọng “*Sợ rằng một đêm nào sẽ bất ngờ bị bắt đi bởi một tốp công an.*”

Càng lúc, càng cảm nhận rõ hơn tình yêu say đắm của Nguyễn. Chàng hay tự nghĩ là một Giang Châu Tư Mã của tôi, nhưng tôi sợ mình KHÔNG còn đủ thì giờ và hứng thú để làm một Tì Bà Nữ phô diễn cảm xúc qua tiếng đàn cho riêng một mình chàng.

Nằm một mình trong bóng tối cũng đỡ phần nào điên loạn. Tất cả những người thân, dẫu chẳng hiểu được những gì tôi đang nghĩ ngợi, đều có chung sự tôn trọng nỗi thâm kín của tôi. Vậy mà sao ngày càng thêm chơi vơi khủng khiếp? Tôi không bao giờ muốn rời căn gác yên tĩnh, nơi ẩn trốn cuối cùng trong một chặng đời tuyệt vọng, nhưng chắc lại phải bỏ Sài Gòn để cất bước giang hồ lần nữa thôi.

***/ Sài Gòn, Chủ nhật ngày 8/2/1976.**

Đêm nay thức thật khuya, nghĩ đến Nguyễn và nghe nhớ chàng kỳ lạ. Suốt một ngày dài ở cạnh bên nhau, tôi quên được gần hết những ray rức dày vò từ đêm qua đưa đến. Cũng cảm nhận rõ rệt cái tình vơi vơi chàng đang trao tặng; hầu như lúc nào chàng cũng cố gắng để muốn nhìn thấy một nụ cười nở trên môi tôi.

Chiều hôm nay, mây trời trong vắt thật đẹp. Ngồi nơi một quán cóc café ngang hông nhà thờ Đức Bà, về mặt Nguyễn áy náy:

“Sao Mẫn buồn vậy?”

Tôi cúi đầu:

“Đêm qua Mẫn mất ngủ.”

“Có gì, nói cho Nguyễn hay với?”

Tôi thú nhận:

“Kể từ dạo Nguyễn về Dalat ăn Tết, Mẫn cảm thấy tâm hồn bị phá sản thảm hại. Những khi ấy, cái bầu vú cuối cùng vẫn chỉ là ý muốn tự tử.”

Nguyễn la lên:

"Sao vậy Mẫn?"

Tôi uể oải:

“Mẫn không biết. Chỉ biết là cứ bị ám ảnh bởi những viên Nivaquine từ lâu Mẫn dự trữ.”

Cầm tay Nguyễn ước lượng, tôi bình thản:

“Một viên Nivaquine bé bằng 1/3 ngón tay út của Nguyễn, rất dễ uống!”

Đôi mắt Nguyễn mở to, hoảng loạn. Điều e dè, chàng nói:

“Mẫn nên lên Dalat sống một thời gian đi.”

“Sao được?”

Nguyễn gật:

“Đúng! Một lời đề nghị ngu xuẩn! Mà có chắc gì Nguyễn chịu nổi với sự nhớ thương khi Mẫn đã lên Dalat?”

Tôi cúi đầu:

“Măn không nghĩ ra được điều từ bỏ Nguyễn. Xa Nguyễn rồi, Măn sẽ ra sao?”

Giọng Nguyễn khẽ khàng: “Măn!”

Tôi ngẩng nhìn. Chàng cười gượng gạo:

“Măn có biết lúc này lòng Nguyễn như đang vỡ vụn? Nguyễn yêu Măn, cuồng nhiệt đến nỗi khi muốn nói với Măn điều ấy, Nguyễn cũng tự nghe mình bất lực. Mọi tình của Nguyễn dâng tặng Măn, đâu còn cần dùng ngôn ngữ để diễn đạt, vậy mà sao Nguyễn vẫn thấy khổ sở quá nếu không nói ra được với Măn.”

Tôi xiết tay chàng.

Ngồi nhìn bao quát khắp khuôn viên nhà thờ Đức Bà, trong tim tôi dấy lên mơ hồ nỗi ao ước được nhìn thấy chính ngay ngôi nhà thờ Đức Bà Paris nổi tiếng trong văn học Pháp. Trên nhiều mặt, dấu chế độ có đang làm cho quay cuồng đầu óc một con người lãng mạn như tôi thì tôi vẫn yêu Sài Gòn, càng nhiều hơn khi có lúc nào bất chợt, ngồi bên Nguyễn mà như đang *“bắt gặp lại hình ảnh một cô gái nhỏ mơ mộng, lang thang nơi khuôn viên nhà thờ Đức Bà, Bưu Điện chính, của cái thời còn đi học xa xưa.”*

Nguyễn im lặng nhìn tôi. Mãi lâu, chàng nói:

“Đôi lúc Nguyễn tự nghe thật trẻ con trước sự vững vàng kinh qua của Măn. Nguyễn thấy có lỗi với Măn khi mình chỉ là một tên ù lì tro trên. Nguyễn muốn ôm ghì Măn thật chắc, như e rằng rồi sẽ phải mất.”

Tôi cười nhẹ:

“Măn đang còn là của Nguyễn đây.”

Trong công viên, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc tôi, Nguyễn nói:

“Măn ngủ đi! Nguyễn ngồi canh cho Măn ngủ.”

Và chàng cúi xuống hôn tôi, đôi môi thật mềm, ánh mắt gói tròn yêu dấu. Hình như chàng muốn phủ lấp đi nỗi buồn trong tôi, xoá nhòa giùm tôi nỗi cô đơn vời vợi từ lâu rồi chàng cảm nhận, hay cũng từ đêm qua đọc những trang viết về quãng thời gian tháng 3/1975 ở Dalat, chàng càng thêm rõ?

Giọng Nguyễn êm đềm, nhỏ hần:

“Không phải là muốn nâng Măn, mà rất thành thật, Nguyễn nghĩ, nếu đem đánh đổi tình yêu và những ngày tháng hiện tại Nguyễn có Măn thế này để Măn được làm vợ anh Ngọc trở lại như cũ, Nguyễn cũng toại lòng. Đọc tập nhật ký Dalat, Nguyễn thấy thời gian bên anh ấy, Măn thật đã có hạnh phúc.”

Ôi! Sao tấm tình của Nguyễn lại làm tôi xót xa không ít! Tôi cố che giấu cảm xúc, nhưng thật là cả một dao động ghê gớm đang vò nát trái tim. Rõ ràng cái vòng lẩn quẩn đan thắt vào nhau như đã định từ kiếp nào trước đó. Định mệnh này cứ mãi đuổi bắt định mệnh kia. Vai trò ngày nào của anh Ngọc, bây giờ tôi đang đóng trở lại trước tấm tình

dạt dào của Nguyễn. Nhưng tôi tự hỏi, sự tan vỡ sau cùng giữa tôi và Nguyễn có phải rơi vào bi thảm quá độ, (như sự bi thảm ngày nào tôi đã từng phải đón nhận ở Dalat với người đàn ông năm xưa?)

Đêm về, viết cho Nguyễn:

Nguyễn ngàn đời yêu dấu,

Đêm nay không thể nào ngủ được, Mẫn viết cho Nguyễn, sử dụng tất cả những ngôn từ diu dàng nhất để nói lên tấm tình vời vợi Mẫn dành cho riêng Nguyễn, để tưởng rằng mình đang trở lại là cô bé Michèlle khi lần đầu đứng trước Tình Yêu.

Mẫn muốn được gọi tên Nguyễn, nhẹ như một hơi thở và cũng êm ái vô cùng như một bài thơ. Mẫn yêu Nguyễn, tình yêu dạt dào như một dòng suối mát để Mẫn úp mặt vào đó trong chuỗi đời tàn tạ sau cùng.

Mẫn yêu Nguyễn, say mê Nguyễn, như người nghệ sĩ đứng trước nỗi đắm đuối nghệ thuật của mình. Không những Nguyễn là Giang Châu Tư Mã của Tì Bà Nữ, là chàng Hiệp sĩ của Odile... mà Nguyễn còn là của Mẫn, con người đem lại cho Mẫn nụ cười và những tin yêu đã mất.

Mẫn cảm ơn Nguyễn.

Từ lâu nay, Mẫn như kẻ đã chết trong cuộc sống. Quá khứ u buồn, tương lai tăm tối, hiện tại rũ rượi đã là những điều vùi dập Mẫn trong cái hố sâu tuyệt vọng. Không ai đủ khả năng lôi Mẫn ngoi lên được và Mẫn chấp nhận sự lặn chìm, nghĩ đến cái chết như một cứu cánh sau cùng.

Cho đến ngày Nguyễn hiện đến trong đời Mẫn, tấm tình lớn rộng, đôi bàn tay dài đầu ngón vàng màu thuốc lá, khuôn mặt đẹp, đôi mắt nâu hiền ái, dáng cao ráo khinh khoáng... Tất cả mọi điều này đã đánh thức trong Mẫn một nỗi êm đềm nghệ sĩ.

26 năm dài, những ngày nhẹ nhàng trong tháng Mười Một có ngọn gió đông làm buốt giá tìm người, Thượng Đế đã đem cho Mẫn tình yêu của Nguyễn, đắp bù vào định mệnh khô đau cả một trời sáng chói đam mê. Và Mẫn yêu Nguyễn bằng trọn tâm hồn nghệ sĩ, bằng cả khối óc kiêu kỳ, như yêu những đam mê tuyệt diệu trong 26 năm qua Mẫn từng có. Hơn tất cả, Nguyễn chính là đam mê tột đỉnh lúc này của Mẫn.

Nguyễn yêu dấu,

Có những khi ngẩn ngui, Nguyễn tỏ ra không tin tưởng vào tình yêu sâu đậm trong Mẫn, Nguyễn tự dày vò mình. Nhưng Nguyễn đâu hiểu được rằng Mẫn đau lòng dường nào theo những dày vò ấy. Cái hào sảng Kinh Kha, cái thâm hiểu Giang Châu Tư Mã, cái bảo bọc anh hùng Từ Hải, những tính chất Nguyễn từng ngưỡng mộ qua văn chương, làm nên con người và tình yêu Nguyễn, ngày nay Nguyễn trao tặng cho Mẫn. Mẫn cảm nhận những nỗi này thật sâu sắc và biết ơn.

Những tháng ngày hiện tại đúng là một giấc mơ huyền diệu. Kỷ niệm ngập tràn và êm đềm quá. Mẫn chỉ van nài Thượng Đế giữ gìn giữ gìn mà không dám xin nhiều hơn nữa. Cái ước muốn một ngày nào cùng Nguyễn rũ sạch lợi danh, lui về vùng đất lạnh sống nốt quãng đời còn lại... vẫn nhiều đêm trở giấc khiến Mẫn ray rức.

Sao Mẫn chỉ nghĩ điều này VỚI Nguyễn mà KHÔNG cùng ai khác? Có phải chỉ Nguyễn mới tạo được trong Mẫn nỗi cảm thông chân thật? Hay có phải từ Nguyễn, Mẫn cảm biết sự thấu hiểu dịu dàng, sự “chấp nhận được một cách tự nhiên” những đau khổ trong định mệnh Mẫn HƠN tất cả mọi người? Cuộc đời Mẫn giống gió quá nhiều rồi nên luôn luôn trong tim chỉ ước mơ một mái ấm hiền hòa đơn giản. Đôi lúc Mẫn muốn xin Nguyễn ĐỪNG BAO GIỜ lấy vợ, hãy cứ kéo dài tình trạng thế này, xem Mẫn như một người tình, người bạn; chúng mình nâng đỡ nhau bằng tình yêu và sự hiểu biết, làm nẩy nở cho nhau tài năng tiềm ẩn và niềm vui trong cuộc sống...

Đôi lúc Mẫn muốn nói như thế với Nguyễn... Nhưng rồi nghĩ là mình tham lam quá!

Và chẳng định mệnh Mẫn đầy đầy bất trắc, làm sao muốn lôi kéo Nguyễn vào chung trong cái vòng bất trắc ấy với Mẫn?

[]